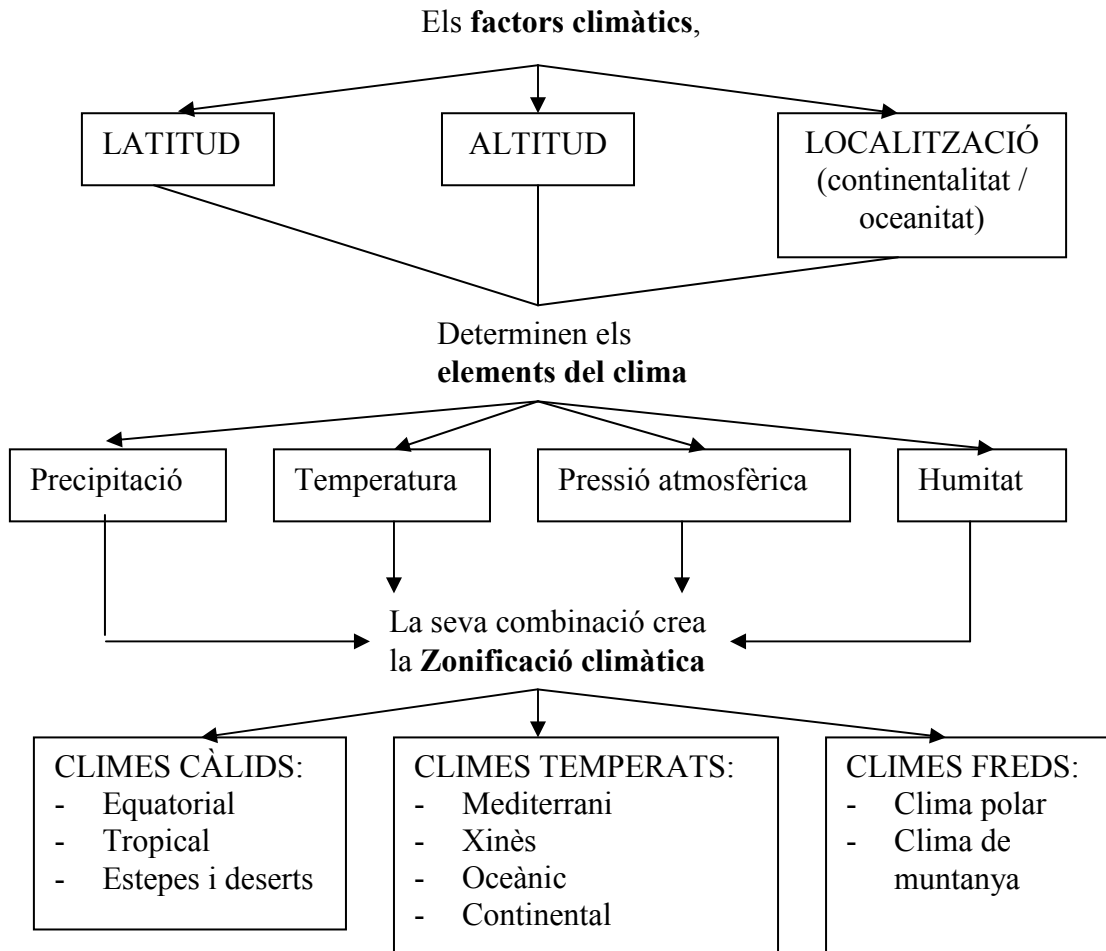

LA ZONIFICACIÓ CLIMÀTICA

1. Els climes càlids es localitzen a ambdós costats de l'equador fins als tròpics i les seves temperatures superen els 22°C de mitjana anual.
 - El clima equatorial es dona en les zones de calmes equatorials, entre 5° S i 10° N (zona ZCIT). La temperatura tots els mesos està entre 20 i 27°C. L'amplitud tèrmica anual és inferior als 3°. La humitat relativa és molt alta, fet que produeix un calor asfixiant. Més de 2000 mm(l/m2) anuals, En aquesta zona l'aire càlid i humit té una tendència a ascendir, especialment amb la insolació del dia. En ascendir es refreda, per la qual cosa es formen grans núvols que descarreguen pluges diàriament. L'abundància de pluges i les elevades temperatures afavoreixen el desenvolupament de la vegetació (selves).
 - El clima tropical és calorós al llarg de tot l'any i amb una amplitud tèrmica molt reduïda, si bé hi apareix una estació seca (hivern) i una altra humida. El paisatge típic és el de sabana.
 - El clima d'estepes i deserts es caracteritza per l'aridesa (manca de vegetació) deguda a la manca de precipitacions (inferiors a 100 mm. anuals) i a les altes temperatures. L'amplitud tèrmica anual és elevada,

d'entre 15 i 20 °C i entre el dia i la nit varia fins a 25 °C. La humitat en l'aire és molt escassa. Cal recordar que es troben a les zones de les altes pressions subtropicals.

2. Els climes temperats es localitzen en unes franges dominades per la presència dels vents de l'oest i del front polar. Els climes temperats es caracteritzen per l'existència d'estacions més o menys marcades.

- El clima mediterrani es dona entre les latituds 30° i 45° i es caracteritza per ser sec en l'estiu i humit en l'hivern. Les seves temperatures en general són suaus. Les majors precipitacions es donen durant les estacions intermèdies, tardor i primavera, i n'és molt característica la sequera estival. Es troba afectat estacionalment per les borrasques del front polar i pels anticiclons subtropicals. És el clima dels països de la conca mediterrània, de la costa sud-oest d'Àustràlia, de Califòrnia, centre de Xile i el costat sud-oest de Sudàfrica. Pel que fa al seu paisatge, predominen els boscos poc densos (alzines i pins) i les formacions arbustives.
- Clima xinès. És el clima temperat de les façanes orientals dels continents en la zona temperada. És un clima de transició entre el tropical plujós i el temperat continental. La influència continental es manifesta en les ones de fred hivernals. El seu estiu és càlid i humit de tipus tropical, l'hivern suau i plujós, de tipus mediterrani. El paisatge característic és d'un bosc més espès que el mediterrani.
- Clima oceànic. És el clima de la façana occidental dels continents entre els 45° de latitud fins als cercles polars. Hi predominen les perturbacions típiques del front polar. L'estiu no és molt sec (ja que es troben lluny dels anticiclons subtropicals) i les temperatures hi són moderades per la influència suavitzadora del mar. És un clima típicament nord-europeu amb un paisatge característic de bosc caducifoli (faig i roure)
- Clima continental. Ocupa la major part de la zona temperada, a l'interior dels grans continents. És un clima molt contrastat: A un hivern molt fred i sec s'hi oposa un estiu càlid i plujós. L'oscil·lació tèrmica anual és molt elevada. El paisatge típic és el d'extensos camps de gramínies amb alguns arbres dispersos i així com augmenta la latitud o l'altitud els grans boscos de coníferes (pins i avets).

3. Els climes freds

- Clima polar. La seva característica principal és l'absència d'estiu. Dins els climes polars s'han de distingir dues regions:
 - Subàrtica: Límits septentrionals d'Euràsia i Amèrica. S'hi donen abundants precipitacions en forma de neu. Les temperatures són tan baixes que el sòl quasi sempre està gelat (permafrost) i dona lloc a la tundra, un paisatge de molses i herbàcies adaptades a aquestes condicions extremes.
 - Àrtica: Regions interiors de Groenlàndia i l'Antàrtida. Els paisatges que hi trobem són glacials amb gels perpetus on no s'hi desenvolupa cap tipus de vegetació. Les precipitacions sempre són en forma de neu i són molt escasses (menys de 250 mm).

- **Clima de muntanya.** A les muntanyes situades a les zones temperades, a mida que ascendim trobem característiques climàtiques pròpies de latituds més altes, que poden variar molt en funció de la continentalitat i de l'exposició a la llum solar i als vents. En general, la temperatura disminueix amb l'altitud, de manera que a les zones més enlairades trobem característiques climàtiques pròpies de latituds polars (hiverns extremadament freds, cobertes permanents de gel i neu, estius curts i suaus). L'aire que s'aproxima a les muntanyes disminueix de temperatura a mesura que va ascendint, de manera que s'hi produeixen més pluges que a les zones baixes circumdants (d'aquest tipus de precipitació, en diem precipitació orogràfica). La vegetació dominant és la pròpia de països humits de latituds més elevades, segons una distribució en pisos o estats que es repeteix arreu: boscos caducifolis (faig, roure, etc...) i de pi roig a l'estatge montà, boscos d'avets i pi negre a l'estatge subalpí i prats a l'estatge alpí.

